

- 7) Czy krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – zgodnie z którym zapasy interwencyjne tworzy się wyłącznie z niektórych rodzajów ciekłych produktów ropopochodnych (benzyny, nafty, oleju napędowego, oleju opałowego i gazu ciekłego propan-butan), lecz obowiązki utworzenia i utrzymywania zapasów nakłada się również na podmioty gospodarcze, które poprzez przywóz lub wewnątrzwspólnotowe nabycie wykorzystują inne rodzaje nośników energii w rozumieniu załącznika A rozdział 3.4 do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008 (w niniejszym wypadku koks naftowy), i w ten sposób owe podmioty gospodarcze są zobowiązane utworzyć zapasy interwencyjne wskazanych w ustawie rodzajów produktów, lecz nie będą miały możliwości wykorzystywania w przyszłości tych zapasów interwencyjnych, ponieważ zapasy te nie zaliczają się do wykorzystywanych przez te podmioty nośników energii – jest zgodne z art. 1 w związku z art. 2 lit. i) i j), art. 3 ust. 1 i art. 20 ust. 1, 3 i 5 dyrektywy 2009/119?
- 8) Czy system kar mający zastosowanie przy naruszeniu krajowych przepisów ustanawiających obowiązki dotyczące zapasów interwencyjnych – zgodnie z którym przy naruszeniu obowiązków dotyczących zapasów podmiotów gospodarczych nakłada się karę majątkową w wysokości znacznej kwoty pieniężnej, naliczaną na podstawie liczby ton zapasów stanowiących przedmiot naruszenia, i to przed wydaniem przez sąd orzeczenia w przedmiocie zgodności z prawem danego aktu administracyjnego, w którym określono obowiązek zapewnienia zapasów interwencyjnych – jest zgodny z zasadą skuteczności, proporcjonalności i odstraszającego skutku przewidzianą w preambule, w motywie 11, i w art. 21 dyrektywy 2009/119?

Czy państwo członkowskie powinno określić w krajowym systemie kar obowiązek właściwego organu związany z dokonaniem indywidualnej oceny każdego odrębnego wypadku naruszenia i przy określeniu wysokości konkretnej kary uwzględnić również wszystkie fakty i okoliczności mające znaczenie przy popełnieniu danego naruszenia, a także potencjalne skutki naruszenia przy uwzględnieniu celu ustawy, w tym okoliczność, że niewykonanie obowiązku utworzenia i magazynowania zapasów interwencyjnych wynika z braku zdolności magazynowania w państwie członkowskim określonych ilości danego produktu (ciężkiego oleju opałowego) i że, aby wykonać nałożony na niego obowiązek, podmiot gospodarczy jest zmuszony ponieść znaczne wydatki, zagrażające jego finansowej stabilności i stwarzające ryzyko egzekucji z jego majątku?

- (¹) Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (Dz.U. 2009, L 265, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz.U. 2008, L 304, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 3 stycznia 2023 r. – FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG

(Sprawa C–2/23, FL und KM Baugesellschaft i S)

(2023/C 127/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie: FL und KM Baugesellschaft m.b.H. & Co. KG, S AG

Przy udziale: Zentrale Staatsanwaltschaft zur Verfolgung von Wirtschaftsstrafsachen und Korruption

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 (¹) z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 (²) z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tych przepisach ochrona oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych oraz pozyskanych z nich informacji ma skutek bezwzględny i obowiązuje także w stosunku do organów ścigania (prokuratur i sądów karnych), wobec czego oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar i propozycje ugodowe nie mogą być włączane do akt i wykorzystywane jako podstawa do dalszych czynności w postępowaniu przygotowawczym?

- 2) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że bezwzględna ochrona oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych (w rozumieniu pytania pierwszego) obejmuje również dokumenty i informacje z nich pozyskane, które podmiot wnioskujący o złagodzenie kary lub składający propozycję ugodową przedłożył w celu przedstawienia, uzasadnienia i udowodnienia treści oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar lub propozycji ugodowej?
- 3) Czy przepisy prawa konkurencji zawarte w prawie Unii – w szczególności dyrektywę 2014/104 z dnia 26 listopada 2014 r. i jej art. 6 ust. 6 i 7 oraz art. 7 ust. 1, a także dyrektywę 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. i jej art. 31 ust. 3 – należy interpretować w ten sposób, że nadają one bezwzględną skuteczność przewidzianej w tych przepisach ochronie oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar i propozycji ugodowych (i dokumentów w rozumieniu pytania drugiego) oraz pozyskanych z nich informacji, która obowiązuje w postępowaniu karnym – z jednej strony nawet wobec oskarżonych, którzy nie są autorami danego oświadczenia w ramach programu łagodzenia kar lub propozycji ugodowej, a z drugiej strony wobec innych uczestników postępowania karnego, (w szczególności pokrzywdzonych dochodzących roszczeń cywilnych), wobec czego oskarżeni i pokrzywdzeni nie mogą uzyskać dostępu do oświadczeń w ramach programu łagodzenia kar, propozycji ugodowych i przedłożonych w związku z nimi dokumentów ani do pozyskanych z nich informacji?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1 z dnia 11 grudnia 2018 r. mająca na celu nadanie organom ochrony konkurencji państw członkowskich uprawnień w celu skuteczniejszego egzekwowania prawa i zapewnienia należytego funkcjonowania rynku wewnętrznego (Dz.U. 2019, L 11, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 12 stycznia 2023 r. – FH/Conseil national de l'ordre des médecins**

(Sprawa C-8/23, Conseil national de l'ordre des médecins)

(2023/C 127/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FH

Strona pozwana: Conseil national de l'ordre des médecins

Strony zainteresowane: Ministère de la Santé et de la Prévention, Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique

Pytanie prejudycjalne

Czy lekarz, który jest obywatelem jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej i posiada dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji lekarza specjalisty wydany w państwie członkowskim, o którym mowa w pkt 5.1.2 załącznika V do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (¹), może – jedynie na podstawie tego dokumentu – skorzystać w innym państwie członkowskim z przewidzianego w art. 21 tej dyrektywy systemu automatycznego uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, w sytuacji gdy posiada on dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji w zakresie podstawowego kształcenia medycznego wydany przez państwo trzecie, który został uznany jedynie przez państwo członkowskie, w którym uzyskał dyplom lekarza specjalisty, i który to dokument nie znajduje się wśród dokumentów, o których mowa w pkt 5.1.1 załącznika V do tej dyrektywy, a art. 25 [ust.] 4 owej dyrektywy uzależnia wydanie dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji lekarza specjalisty od posiadania jednego z tych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarza w zakresie podstawowego poziomu wykształcenia zawodowego?

(¹) Dz.U. 2005, L 255, s. 22.